

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/38/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813224634
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3813224634.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO 35 724 803, so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, právne zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanej: E. L., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom V., A. XXX/X, do 30.6. 2016 za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, Šafárikovo nám. 7, IČO: 42 362 962, zastúpená JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 13, o zaplatenie 4.418,44 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 29. septembra 2016, č.k. 12C/155/2014-199, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu proti žalovanej v 1. rade, E. L., v časti prevyšujúcej už právoplatne rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 12C/155/2014-146 zo dňa 23.2.2015 uloženej sumy 2989,18 eur spolu s 8,5%-tným ročným úrokom z omeškania od 11.9.2013 do zaplatenia. Stranám sporu, ani Občianskemu združeniu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení uviedol, že po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v časti, v ktorej súd druhej inštancie vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (pôvodne zamietnutý nárok na zaplatenie sumy 1.429,26 eur s príslušenstvom), nedôvodná. Bolo nepochybne preukázané, že medzi žalovanou a právnym predchodcom žalobcu bola uzavretá zmluva o úvere, ktorá spĺňa náležitosti zmluvy o spotrebiteľských úveroch v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z vykonaného dokazovania tiež bolo zistené, že žalovaná podmienky zmluvy nedodržala, dohodnuté splátky nesplácala riadne a včas. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok je zrejmé, že žalovaná neuhradila právnemu predchodcovi žalobcu pohľadávku v celkovej výške 8.286,58 eur. Žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie posledných 58 neuhradených splátok, ktorých splatnosť nastala v období od 20.12. 2010 do 20.9. 2015, resp. do dňa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dňa 10.9. 2013 v celkovej sume 4.418,44 eur, z ktorej suma 2.989,18 eur s príslušenstvom bola už žalobcovi vo vzťahu k žalovanej právoplatne priznaná. V konaní bolo tiež preukázané, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej z úveru sumu 150.000 Sk (4.979,09 eur), pričom žalovaná mala vrátiť žalobcovi úver aj s navýšením vo výške 270.810 Sk (8.989,24 eur). Vyššie uvedená suma nie je v Zmluve vôbec uvedená, vyplýva však zo súčiny výšky mesačnej splátky úveru (2.295 Sk) a počtu splátok (118). Zohľadniac výšku poskytnutého úveru a sumu, ktorú mala žalovaná žalobcovi vrátiť, mala byť v Zmluve uvedená ročná úroková miera vo výške 6,19 % a RPMN vo výške

14,27 %. Z platobnej histórie k úverovému účtu mal súd preukázané, že žalovaná vyčerpala od žalobcu sumu 150.000 Sk, t. j. sumu 4.979,09 eur. Ku dňu podania žaloby na súd žalovaná vrátila právne predchodcovi žalobcu spolu sumu 1.989,91 eur, rozdiel predstavuje sumu 2.989,18 eur (4.979,09 - 1.989,91), sumu ktorú uložil súd žalovanej žalobcovi zaplatiť, s tým, že plnením žalovanej E. L. alebo pôvodne žalovaného C. Q., zaviazaného k plneniu na základe Platobného rozkazu Okresného súdu Prievidza zo dňa 26.8.2013 č.k. 17Ro/296/2013-42, zaniká v rozsahu plnenia jedného z nich povinnosť plnenia druhého v žalobe uvedeného žalovaného. V prevyšujúcej časti žalovanej istiny (1989,91 eur) súd žalobu pôvodne zamietol.

3. Vedľajší účastník na strane žalovanej v konaní namietol aktívnu legitimáciu žalobcu vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 (správne § 92 ods.7) zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Pôvodne súd na vyššie uvedenú námietku vedľajšieho účastníka v konaní neprihliadol. Vychádzal z toho, že podľa vyššie uvedeného ustanovenia zákona môže banka svoju pohľadávku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe - aj osobe, ktorá nie je bankou - aj bez súhlasu klienta v prípade, ak napriek písomnej výzve banky je jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, s tým, že toto právo banka nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok súd zistil, že poslednú úhradu žalovaná právne predchodcovi žalobcu zaplatila 2.3. 2010 (teda viac než rok pred postúpením pohľadávky) a celkový počet dní omeškania žalovanej s plnením záväzku bol ku dňu postúpenia pohľadávky, t.j. k 24.3.2011, 1190. Z toho súd vyvodil záver, že súčet všetkých omeškaní žalovanej so splnením čo len časti tohto istého peňažného záväzku presiahol jeden rok, preto neplatia obmedzenia v súvislosti s možnosťou postúpenia pohľadávky vyplývajúce z prvej vety ust. § 92 ods. 7 zákona o bankách. Súd preto považoval zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 24.3. 2011 uzavretú medzi SS a žalobcom za platný právny úkon. Vychádzajúc z aktuálnej, ustálenej judikatúry k ust. § 92 ods. 8 (predtým ods. 7) zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/145/2014, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/494/2014, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/460/2015, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/757/2015, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/46/2016.....), súd prvej inštancie svoj pôvodný právny názor vyslovený v rozsudku č. k. 12C/155/2014-146 zo dňa 23.2. 2015 zmenil. V danom prípade SS ako banka a pôvodný veriteľ sa musí riadiť okrem všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka aj ust. § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Pokiaľ tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávku banka nemôže postúpiť. Ak tak napriek tomu urobí, potom takéto postúpenie je svojím obsahom a účelom v rozpore so zákonom ako také je neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Aktívnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu, teda žalobcovi ním uplatnené právo resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmaním vecnej legitimácie, či už aktívnej alebo pasívnej je imanentnou súčasťou každého súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/205/2009). Pokiaľ žalobca v konaní tvrdil, že pohľadávku nadobudol postúpením od banky, mal aj preukázať splnenie podmienok riadneho postúpenia, čo je predpokladom na preukázanie aktívnej vecnej legitimácie. Žalobca mal tak súdu predložiť výzvu adresovanú žalovanej, v ktorej by jej oznámil, že so splácaním úveru je k určitému dňu v určitej výške v omeškaní a takisto aj dôkaz o odoslaní tejto výzvy žalovanej. Žiaden takýto písomný dôkaz však žalobca súdu nepredložil a ani ho nemal k dispozícii (vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu na poslednom pojednávaní, že všetky písomnosti, ktoré k veci majú k dispozícii už súdu predložili). Zákon č. 483/2001 Z.z. predpokladá, aby bola výzva písomná a aby sa žalobca aspoň pokúsil o jej zaslanie žalovanému na jeho poslednú známu adresu a to napríklad poštovým podacím lístkom, doručenkou a podobne. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal, že pohľadávku banky bolo možné postúpiť na žalobcu, súd mal za to, že zmluvu o postúpení pohľadávky, na základe ktorej podľa tvrdenia žalobcu nadobudol pohľadávku voči žalovanej treba považovať v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka za neplatný právny úkon, pretože je v rozpore so zákonom. V písomnom podaní zo dňa 30.7.2015 žalobca jednoznačne tvrdil, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky podľa § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. S týmto právnym názorom sa súd nestotožnil. Ako už bolo uvedené, spôsobilým predmetom postúpenia podľa § 92 ods. 7 (teraz ods. 8) zákona č. 483/2001 Z.z. môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná (pričom z Prílohy č. 1

k Zmluve o postúpení vyplýva, že SS postúpila pohľadávku, ktorá ani nebola v celom rozsahu splatná!) a to za predpokladu písomnej výzvy potom, ako bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Pokiaľ z Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávky vyplýva, že dlžník bol viac ako jeden rok pred postúpením pohľadávky na žalobcu v omeškaní so splácaním dlhu, súd uviedol, že v nadväznosti na ust. § 92 ods. 7 (teraz ods. 8) veta druhá zákona č. 483/2001 Z.z. sa toto ustanovenie nevzťahuje z hľadiska výkladového k vete prvej citovaného ustanovenia zákona, avšak upravuje, že banka toto právo nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu s tým, že táto skutočnosť neplatí, ak súčet všetkých omeškaní so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku presiahol 1 rok. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže v konaní nebolo preukázané, že žalobca nadobudol platne pohľadávku od SS zo Zmluvy, súd žalobu v časti o zaplatenie sumy 1.429,26 eur s príslušenstvom z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP. Strany sporu boli v konaní úspešné len čiastočne, preto súd stranám sporu, ani vedľajšiemu účastníkovi (za úkony do 30.6.2016) náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok preskúmal a zmenil ho tak, že vyhovie jeho návrhu, resp. aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V súvislosti s nedostatkom aktívnej legitímácie v konaní v prvom rade poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, spolu s podacím hárkom, preukazujúcim odoslanie tejto písomnosti žalovanému, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4 Obo 210/01, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014, sp. zn. 9Co/133/2013. Vzhľadom k uvedenému je možné právne uzavrieť, že súd pochybil a vec nesprávne právne posúdil, ak napriek predloženému oznámeniu o postúpení pohľadávky ako prejudiciálnu otázku skúmal platnosť zmluvy o postúpení. Zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Zastáva názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 ZoB nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 ZoB, nezakladá občianskoprávnú povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovanému, ale administratívnu zodpovednosť postihuteľnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 ZoB. V tejto súvislosti poukázal na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015. Z vyššie uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Ďalej poukázal na skutočnosť, že v súlade s prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok bol žalovaný ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1190 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaného so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, s poukazom na to, že omeškanie žalovaného trvalo nepochybne viac ako rok zastával názor, že právny predchodca žalobcu by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému nezasielal. Taktiež poukázal na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok ohľadom súhlasu žalovaného s postúpením pohľadávky.

5. Písomné vyjadrenie k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

6. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

7. Právne posúdenie, ako aj postup súdu prvej inštancie, po preskúmaní odvolací súd považoval za správny. Súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu proti žalovanej v 1. rade, E. L., v časti prevyšujúcej už právoplatne rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 12C/155/2014-146 zo dňa 23.2.2015 uloženéj sumy 2989,18 eur spolu s 8,5%-tným ročným úrokom z omeškania od 11.9.2013

do zaplataenia, zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zo strany žalobcu na podanie tejto žaloby.

8. Odvolací súd mal z obsahu spisu za preukázané, že v danej veci žalobca odvodzuje svoje právo od zmluvy, ktorú žalovaná uzatvorila so Slovenskou sporiteľňou, a.s., ktorá (ako je všeobecne známe) je bankou v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Túto pohľadávku voči žalovanej mal získať žalobca na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0568/2011/CE, zo dňa 24.03.2011.

9. Postúpenie pohľadávky je upravené v ustanoveniach § 524 a nasl. OZ. Postúpením pohľadávky treba rozumieť zmenu v subjekte záväzkového vzťahu, konkrétne zmenu v osobe veriteľa, keď na základe zmluvy medzi pôvodným veriteľom a treťou osobou postúpi pôvodný veriteľ svoju pohľadávku, ktorú má v čase postúpenia voči dlžníkovi, novému veriteľovi, a to i bez súhlasu dlžníka.

10. V prejednávanej veci súd prvej inštancie však správne konštatoval, že Slovenská sporiteľňa, a.s., ako banka a pôvodný veriteľ pri postúpení pohľadávky žalovanej na inú osobu sa musí riadiť okrem všeobecných ustanovení OZ aj ustanovením § 92 ods. 7 (teraz ods. 8) zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktorý umožňuje banke postúpiť pohľadávku aj inej osobe ako banke, avšak po splnení určitých podmienok. Jedná sa o prípad prelomenia bankového tajomstva, ktoré je klientovi banky garantované § 91 spomínaného zákona č. 483/2001 Z. z., preto aj podľa odvolacieho súdu je pre platnosť postúpenia pohľadávky banky potrebné splniť prísnejšie kritériá, keďže k postúpeniu pohľadávky ako takému môže dôjsť aj bez súhlasu dlžníka. V zmysle citovaného ustanovenia § 92 ods. 7 (teraz ods. 8) tak predpokladom postúpenia pohľadávky banky je, aby bol klient s plnením tejto pohľadávky v omeškaní aspoň 90 dní a zároveň aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávku banka nemôže postúpiť, a ak tak aj napriek tomu urobí, potom takéto „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 OZ.

11. V danom prípade žalobca tvrdiac, že pohľadávku nadobudol postúpením od banky, mal riadne preukázať splnenie podmienok platného postúpenia (v zmysle § 92 ods. 7, teraz ods. 8 cit. zákona o bankách), čo je predpokladom na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie je názoru, že len samotné oznámenie o postúpení pohľadávky, resp. zmluva o postúpení pohľadávky nestačí. Žalobca nepredložil súdu prvej inštancie „Výzvu“ adresovanú žalovanej, v ktorej by jej Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava, oznamovala, že so splácaním úveru je k určitému dňu v určitej výške v omeškaní a takisto nepredložil dôkaz o odoslaní tejto výzvy žalovanej (keďže zákon č. 483/2001 Z. z. predpokladá aby výzva bola písomná, musí sa banka aspoň pokúsiť o jej zaslanie žalovanej na jej poslednú známu adresu), a to napr. poštovým podacím lístkom, doručenkou a podobne. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal, že pohľadávku banky bolo možné postúpiť na žalobcu, mal aj odvolací súd za to, že Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 24.3.2011, na základe ktorej podľa tvrdenia žalobcu nadobudol pohľadávku voči žalovanej od Slovenskej sporiteľne, a.s., treba považovať v zmysle § 39 OZ za neplatný právny úkon, nakoľko tento právny úkon je v rozpore so zákonom.

12. Vzhľadom k tomu, že v konaní nebolo preukázané, že žalobca nadobudol platne pohľadávku Slovenskej sporiteľne, a.s., voči žalovanej, ktorej zaplataenie je predmetom tohto konania, súd prvej inštancie správne žalobu v časti o zaplataenie sumy 1.429,26 eur s príslušenstvom zamietol, a to z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zo strany žalobcu na podanie tejto žaloby.

13. Súd prvej inštancie rozhodol správne i o náhrade trov konania a preto sa v tejto časti odvolací súd stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie tak ako to predpokladá ust. § 387 ods. 2 CSP.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd námietky žalobcu uvádzané v odvolaní nepovažoval za dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi, nakoľko jej žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli.

16. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).